

José Vriens

Kasteel *te koop*

KASTEEL TE KOOP

Kasteel te koop

NUR 344

ISBN 978 90 205 2988 3

© 2010 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Gapend rekte Emilie zich uit achter haar bureau en rechtte ze haar pijnlijke rug. Ze had weer veel te lang in dezelfde houding gezeten. Ze stond op, liep wat op en neer en ging voor het raam naar buiten staan kijken.

Het was nat en winderig weer. Takken werden wild heen en weer gezwiept door de harde wind. Op straat rolde een witte kartonnen koffiebeker door de goot. Iedere keer wanneer de wind even in kracht afnam, rolde hij terug naar het beginpunt en werd hij vervolgens weer een stukje vooruit geblazen. Aan de overkant van de straat liep een oudere man met een wit hondje van onbestemde afkomst aan de lijn, gebogen tegen de wind, terwijl hij met de andere hand zijn hoed, die bij iedere windstoot van zijn hoofd gerukt dreigde te worden, stevig vasthield.

Het was echt van dat mistroostige herfstweer, waarbij Emilie het liefst de hele dag met een goed boek in bed zou willen blijven liggen. Dat was haar helaas niet gegund. Er moest gewerkt worden vandaag.

Het was weer een lange zit geweest, en het was taaie kost, die ze had moeten doornemen. Halfvier, zag ze op haar horloge. Nog een uurtje, dan kon ze met goed fatsoen naar huis. Ze was al vanaf halfacht in touw. Niemand zou het haar kwalijk nemen als ze wat vroeger vertrok vandaag.

Op dat moment klonk een vertrouwd geluid uit haar computer. Ze had mail. Ze ging terug naar het bureau en boog zich over het scherm. Samantha had een berichtje gestuurd. 'Feestje bij Skippie vanavond. Ga je mee?'

Een feestje bij Skippie. Om de week te doorbreken. Waarom ook niet?

'Ben er. Hoe laat?' tikte ze snel een bericht terug.

'Zeven uur. Skip kookt voor ons. Lekker makkelijk,' luidde het antwoord.

'Oké. Zal er zijn. Zie je later.'

Met een brede glimlach ging ze weer in de stoel zitten. Het vooruitzicht de avond met haar vrienden door te brengen gaf

haar nieuwe energie. Ze werkte het rapport verder af. Morgen zou ze tijdens de vergadering haar voors en tegens moeten uitleggen aan de directie. Ze wilde goed voor de dag komen en eventuele vragen meteen kunnen beantwoorden. Zeker nu Barend al had laten doorschemeren dat hij een overname wel zag zitten. Barend zou haar doorzagen over de kleinste details, wist ze.

Een uurtje later sloot ze haar computer af en ruimde ze haar bureau verder op. Tijd om naar huis te gaan.

'Ik ga ervandoor. Tot morgen,' zei ze tegen de assistente in het kantoor naast het hare.

'Oké, Em. Tot morgen,' groette Linda haar.

Emilie liep door de lange gang naar het kantoor waar Samantha Krijgers zat, en klopte op de deur.

'Binnen,' werd er geroepen.

Samantha keek op toen Emilie binnenkwam. 'Hé, Em. Ga je al naar huis?'

'Mag het? Ik was er vanochtend om halfacht al. Sam, ben ik soms iets vergeten? Skippie is toch niet jarig of zo?' vroeg Emilie.

'Nee joh. Hij is in augustus nog jarig geweest. Hij geeft zomaar een feestje. Daar hoeft toch niet per se een reden voor te zijn? Ik kan niets bedenken in ieder geval,' gaf Sam toe.

'Hm, Skip geeft nooit zomaar een feestje,' wist Emilie. 'Ik breng wel een goede fles wijn mee. Ik heb er nog een paar staan uit de voorraad van papa.'

'Lekker. Ik haal nog wel iets voor bij de koffie. Iets van een liukeur of zo. Heb jij een voorkeur?' vroeg Samantha.

'Niet echt. Kijk maar wat jij lekker vindt. Ik ben ervandoor. Ik zie je straks nog wel. Doei.'

Emilie nam de trap, groette de jonge vrouw achter de receptie en zocht haar auto op. Na een tussenstop bij de supermarkt was ze toch nog pas om halfzes thuis. Er was geen doorkomen aan in de stad om deze tijd. Als ze geen boodschappen had moeten doen, had ze net zo goed met de fiets naar haar werk kunnen gaan, bedacht ze toen ze eindelijk

haar auto in de parkeergarage van de flat zette. Hoewel, ze moest er representatief uitzien, omdat ze vaak klanten te woord moest staan. Natgeregend zag haar halflange koperkleurige haar er niet echt charmant uit. Dan begon het vreselijk te kroezen. Tenzij ze ook meteen een föhn en een make-updoos meenam naar kantoor. Nee, niet zo'n geweldig idee, met dit weer met de fiets te gaan, besloot ze terwijl ze de boodschappentassen uit haar auto haalde en naar de lift sleepte.

Ze was net op tijd binnen om de telefoon op te nemen voordat hij op het antwoordapparaat zou overgaan, en plofte met de hoorn in haar hand op de bank.

'Met Emilie.'

'Hoi, Em. Heb jij vanavond iets te doen?' klonk de stem van haar jongere zusje Andrea in haar oor.

'Toevallig wel. Wat is er?'

'Jammer. Ik zoek iemand om met me mee te gaan naar *Les Misérables*. Weet je zeker dat je niet kunt?' drong Andrea aan.

'Dat weet ik heel zeker.' Bovendien had ze de musical al een keer gezien. Twee keer was wat veel van het goede. 'Waarom gaat Stan niet mee?'

'Vergadering, onverwachts,' antwoordde Andrea op geïrriteerde toon. 'Zul je altijd zien. Als ik eens ergens heen wil, kan hij niet. Ik heb de kaarten gekregen van een collega die op eens ziek geworden is. Het is zonde ze niet te gebruiken.'

'Vraag aan mam of ze mee wil. Dat doet ze vast wel,' bedacht Emilie.

'Hè nee. Mam is een lieverd, hoor, maar ze zit de laatste tijd zo te zeuren over Stan. Wanneer hij nog eens naar de kerk gaat met ons en dat hij zo vaak weg is voor zijn werk en zo.'

'Dat is geen zeuren, dat heet bezorgdheid. Mam vindt het hartstikke leuk met jou op stap te gaan. Als je niemand kunt vinden om met je mee te gaan, bel haar dan gewoon.'

'Wat ga jij vanavond doen?' wilde Andrea weten.

'Een etentje bij Skippie. Sam en Sjoerd komen ook.'

'Leuk. Waarom noemen jullie hem eigenlijk Skippie? Hij lijkt

niet echt op een kangoeroe. Dat is toch zeker niet zijn echte naam?’

Emilie lachte. ‘Dat hoop ik niet. En anders hadden zijn ouders een vreemd gevoel voor humor. Het is een bijnaam. Onder de stukjes die hij in de krant schrijft, staat altijd O. van de Borch. Onno, Otto, Olivier? Ik heb geen idee hoe hij echt heet. Ik ken hem niet anders dan als Skippie.’

‘Nou, veel plezier bij Skippie dan. Ik vraag mam wel. De rest heb ik allemaal al gebeld. Jij was mijn laatste optie. Doei.’ Andrea verbrak de verbinding.

Typisch Drea, dacht Emilie. Aan mij denkt ze als laatste om mee te vragen. Nou ja, ze was ook vier jaar ouder. Niet zo’n geweldig verschil wanneer je je pubertijd voorbij was, maar toch. Ze hadden andere vrienden en ook heel andere interesses. Ze wist ook dat hun moeder haar jongste dochter liever getrouwd zag dan samenwonend met een man die niet eens een geloof aanhing.

De boodschappen stonden nog te wachten in de hal. Die moest ze eerst opruimen. In de kleine bijkeuken die haar flat rijk was, vond ze de doos met wijn. Haar vader had een tic, waar het wijnen betrof. Hij verzamelde de beste wijnen uit de landen waar hij kwam. En dat waren er nogal wat sinds hij met pensioen was. Vaak kreeg ze een doos van hem, omdat zij, in tegenstelling tot Andrea, een goede wijn wel kon waarderen.

Omdat ze geen idee had wie Skippie nog meer had uitgenodigd voor zijn etentje, nam ze twee flessen mee. Hun vriendin Debbie kwam misschien ook wel. Die twee waren zo vaak samen dat zowel Samantha als zij zich al heel vaak had afgevraagd wanneer ze eindelijk het bericht kregen dat ze een stel waren. Helaas leek het niet tot Skippie door te dringen dat Debbie behoorlijk gek op hem was.

HOOFDSTUK 2

Andrea legde de telefoon neer. Balen dat Em niet mee kon. Nou ja, niet mee *kon*? Niet mee *wilde*, zou dichter in de buurt komen, meende ze. Het kwam niet vaak voor dat ze samen ergens heen gingen. Dit was echt een noodgreep geweest. Ze had eerst echt al haar vrienden gebeld. Dinsdagavond was niet bepaald een normale avond waarop ze zelf zou uitgaan, maar een gegeven paard mocht je niet in de bek kijken.

Ook Susan, de collega van wie ze de kaarten had gekregen, had ze niet zelf gekocht. Ze had ze gewonnen. Het was echt de bedoeling geweest dat ze samen zouden gaan. Rot dat ze nu net ziek werd, en niet zomaar een beetje ook. Die meid lag met gloeiende koorts in bed zich de longen uit haar lijf te hoesten.

Stan kon ze wel vergeten. Die moest voor de verandering weer eens vergaderen. Ze had hem nog gebeld om te vragen of hij mee wilde, maar nee, het werk ging voor. Hij had een belangrijke vergadering. Dat begreep ze toch wel?

Andrea smeeft het kussen van de bank door de kamer. Ze miste op een haar na een grote plant. Vergaderen. Overwerk. Hoe vaak mocht iemand overwerken zonder daar een rooie rotcent voor betaald te krijgen?

Hij deed het werk graag en hij wilde zijn baas niet teleurstellen, was steevast het antwoord van haar vriend wanneer ze hem ermee confronteerde. Natuurlijk mocht hij zijn werk als webdesigner leuk vinden, maar er was een grens. 'Er komt echt een dag dat al dat overwerk zich terugbetaalt, Drea,' hield Stan haar altijd voor. 'Op een dag maakt Joop me partner, en dan ga ik pas echt goed verdienen. Daarbij is wat ik nu verdien, maar een zakcentje. Dat wil jij toch ook?'

O ja, Stan kon praten als Brugman. Hij kletste zich overal uit. Als hij haar aankeek met die grote donkere ogen van hem, smolt ze en geloofde ze alles wat hij haar vertelde. Pas wanneer hij er niet meer was, begon ze te twijfelen.

Hun moeder, had Emilie gezegd. Oké, dan belde ze mama. Zo heel erg was het ook niet, met mama naar een musical te

gaan. Ze was best gezellig om mee uit te gaan. Ze gingen wel vaker samen shoppen. Emilie gaf daar allemaal niets om. Die racete altijd als een gek door de winkels, kocht wat ze nodig had en maakte dat ze weer thuiskwam. Nee, mama en zij deden dat heel anders. Ze gingen winkel in, winkel uit, vergeleken kleding en prijzen en gingen vaak terug naar de eerste winkel om nog een keer te passen. Ze dronken meestal koffie op een terrasje, en als het later werd, aten ze ook een hapje in de stad.

Ze draaide het nummer van haar ouderlijk huis. 'Hoi mam, met mij. Heb je vanavond iets te doen?'

'Drea, wat leuk dat je belt,' begon Madeleine op vrolijke toon. 'Heb ik iets te doen vanavond? Eens even kijken. O, een vergadering van de bridgeclub om acht uur. Heb jij iets leukers in gedachten?'

Andrea lachte. Dat was haar moeder ten voeten uit. 'Wat dacht je van een musical? *Les Misérables*?'

'Wat leuk. Die heb ik al gezien. Een heerlijke musical. Heb je kaartjes?'

'Ik heb er twee gekregen van Susan. We zouden eerst samen gaan, maar ze is ziek geworden. Longontsteking of zo. Nu heb ik twee kaartjes, maar geen zin om alleen te gaan.'

'Dan ga ik toch met je mee,' stelde Madeleine voor.

'Je hebt hem al gezien,' begon Andrea. 'Het is toch niet leuk twee keer dezelfde musical te zien?'

'Hij was zo goed dat ik hem best nog een keer wil zien. Bovendien ga ik graag met je uit,' kapte Madeleine het protest af. 'Hoe laat zal ik bij je zijn?'

'Mam, je bent een engel,' lachte Andrea. 'Om halfacht. De voorstelling begint om acht uur.'

'Oké. Ik ben op tijd bij je. En denk erom: geen spijkerbroek. We gaan op chic.'

'Je gaat niet in het lang, hoor. Het is gewoon hier in de Stadschouwburg,' waarschuwde Andrea. 'Tot straks dan.'

Ze hing op en schudde lachend haar hoofd. Op chic. Dat betekende dat mama in vol ornaat zou aantreden. Hopelijk niet in een lange jurk, maar wel in een avondjurk en behangen

met haar parels. Al ging ze gelukkig wel met haar tijd mee, wat kleding betrof. Andrea wierp een blik op de klok en zag dat ze nog maar een uur had om zich om te kleden. Opschieten dus. Stiekem hield ze er wel van samen met haar moeder uit te gaan. Dan kreeg ze weer eens de gelegenheid om een mooie jurk aan te trekken en zich helemaal op te tutten. Stan hield daar helemaal niet van. Dat betekende meestal dat hij zich ook in een pak moest steken. Dan voelde hij zich net zo'n aangeklede aap, klaagde hij altijd.

Gekleed in een zwarte spijkerbroek en een vlot truitje liep Emilie de paar straten die ze bij Skippie vandaan woonde. Voor de avondjes bij haar vrienden hoefde ze zich niet speciaal te kleden. In een plastic tas zaten de flessen wijn. Het was gelukkig opgehouden met regenen, al waaide er nog steeds een stevige wind.

Skippie woonde vierhoog in een flat die, net als die van haar, uitkeek over de stad. Ze drukte op de bel en wachtte totdat ze Skippie's stem hoorde, metaalachtig vervormd door de intercom.

'Hoi, Skip. Em hier. Doe je open?'

De deur begon te zoemen.

Ze duwde hem snel verder open en ging naar boven. De voordeur van Skippies flat stond een stukje open, en Emilie liet zichzelf binnen. Vanuit de woonkamer hoorde ze al gepraat van haar vrienden. Ze hing snel haar jas op, controleerde in de spiegel of haar krullen zich nog een beetje gedroegen en ging naar binnen.

Samantha en haar man Sjoerd waren er al. Debbie ook, zag ze meteen. Skip was bezig de kaarsen op tafel aan te steken. Ze begroette iedereen met een kus en overhandigde de flessen wijn aan Skippie.

'Die komen wel op denk ik,' zei Skippie. 'Bedankt, Em. Wat wil je drinken? Wijn of iets spannenders? Wij zitten aan de gin-tonic.'

'Lekker, doe mij ook maar.' Emilie nam naast Debbie plaats op de bank.

‘Dag jonkvrouwe Haegveldt van Bockhuijs, hoe is het met uw laatste jonkheer afgelopen?’ vroeg Debbie plagend.

Emilie stak haar tong uit. Ze wist dat Debbie doelde op Maarten, een jonkheer van verarmde adel die gehoopt had met haar een rijke vrouw aan de haak te slaan.

‘Die is teruggegaan naar zijn adellijke krot in Groningen.’

‘Echt? Heb je hem de bons gegeven? Hij was nog wel zo leuk,’ vond Debbie.

‘Leuk om te zien wel, maar daar hield het dan ook mee op,’ mompelde Emilie. Ze nam het glas gin-tonic van Skippie aan en nam een slokje.

‘Wat was er mis met die man?’ wilde ook Sjoerd weten.

‘Och, kom op, Sjoerd. Vertel me nou niet dat je niet in de gaten had dat hij alleen maar op mijn geld uit was.’ Emilie keek hem ongelovig aan.

‘Dat meen je niet. Nee, echt, dat had ik niet achter hem gezocht. Jij wel, Sam?’ vroeg hij aan zijn vrouw.

‘Nou, wij hadden er niet zo lang voor nodig om daarachter te komen, hè Em?’ antwoordde Samantha.

‘Niet echt, nee. Het begon leuk, maar hij bleef maar vragen naar de waarde van het landgoed. Wat het kasteel zou opbrengen als het verkocht werd. En hij hengelde voortdurend naar het vermogen van mijn vader. Die schijnt in de *Quote*lijst te staan,’ vertelde Emilie.

‘Tja, Em, dat is het lot van de rijke erfgename die je als dochter van een baron bent,’ vond Skippie.

‘Dat kan me gestolen worden,’ antwoordde Emilie ferm.

‘Dat meen je niet,’ zei Debbie.

‘Echt wel. Ik heb die titel en die erfenis net zo lief niet. De laatste acht jaar ben ik nog niet één man tegengekomen die echt van *mij* hield in plaats van van mijn vermogen,’ beklagde Emilie zich.

‘En Vincent dan? Die student medicijnen?’ bracht Sjoerd haar in herinnering. ‘Met hem heb je toch nog best lang verkering gehad?’

‘Vincent was al bezig met plannen voor een privékliniek. Als hij naar mij keek, zag hij vast een zak met geld voor zich.’

Oké, het duurde even voordat ik daarachter was, maar ook hij ging alleen maar voor het geld.’ Emilie nam nog een flinke slok van haar drankje.

Vincent had het drie jaar volgehouden. Het langst tot nu toe. Er was zelfs al sprake geweest van een verloving en een huwelijk, tot groot genoegen van haar ouders. Vincent had het juiste geloof, kwam uit een keurige familie en was alles wat een ideale schoonzoon moest zijn. Totdat Emilie toevallig een gesprek opving van zijn vrienden, die een weddenschap hadden lopen: hoe lang zou het Vincent lukken geheim te houden dat hij er twee vriendinnen tegelijk op na hield? Het was zo vernederend geweest dat hij het ook gewoon toegaf toen ze het hem vroeg. Haar had hij voor het geld, de andere omdat hij van haar hield.

‘Je moet het anders gaan aanpakken, Em,’ vond Skippie. ‘Voortaan noem je niet meer je volledige achternaam, maar alleen Haegveldt.’

‘Dat doe ik toch al. Alleen op mijn rijbewijs en mijn identiteitsbewijs staat mijn volledige naam. En op mijn bankpasje en dat soort dingen. Ik stel me altijd voor als Emilie Haegveldt. Maar op een of andere manier komen ze er altijd achter dat ik de dochter van een baron ben.’

Sjoerd schonk hun glazen nog een keer vol.

‘Dat kun je toch ook niet voorkomen. Het landgoed is bekend vanwege de bossen, de wandelroutes, het kasteel, noem maar op,’ meende hij.

‘Precies, je moet je helemaal anders gaan noemen. Emilie de Bock bijvoorbeeld. Dan heeft niemand in de gaten wie je echt bent,’ bedacht Debbie. Ze schoof naar het puntje van haar stoel, en haar ogen begonnen te schitteren. ‘Je bent uiteraard wees. Je ouders zijn gestorven door... een ongeluk. Allebei tegelijk. Je hebt geen broers of zussen. Helemaal alleen op de wereld. Alleen ons, je trouwe vrienden, beschouw je als je naaste familie.’

‘Zeg, kun jij niet beter drama gaan schrijven in plaats van hondenvoer verkopen bij de Boerenbond?’ grinnikte Skippie. ‘Heb jij een beter idee?’ viel ze een beetje beledigd uit.

'Zoiets kun je toch niet volhouden. Wat als Drea belt, of haar ouders? Hoe lang moet ze die komedie dan volhouden?' vroeg Samantha.

'Totdat ze er achter is of het ware liefde is.' Debbie stak haar kin omhoog en keek iedereen aan, hen uitdagend met een beter idee te komen.

'Ik vind dat het wel iets heeft,' verbrak Emilie de stilte. 'Als jullie het spel meespelen, en ik ervoor zorg dat hij Drea of mijn ouders voorlopig niet ontmoet, moet het lukken.' Als het niet lukte door de waarheid te vertellen, waarom zou het dan niet lukken door die iets te verdraaien?

Skippie begon te lachen. 'Nee, dat meen je niet? Wil je het echt gaan proberen dan?'

'Waarom niet?'

'Je zult die man een keer de waarheid moeten vertellen. Denk je niet dat hij een hekel aan je zal hebben omdat je hem al die tijd voorgelogen hebt?' vroeg Samantha. Haar gezicht stond ernstig.

Emilie haalde haar schouders op. 'Misschien, misschien ook niet. Ik wil dat risico wel nemen.'

Debbie keek triomfantelijk de groep rond. 'Zie je wel. Zo gek ben ik nog niet. Ik ben een geboren scriptschrijver.'

'Een geboren leugenaar zul je bedoelen,' vond Skippie.

HOOFDSTUK 3

Het was al laat toen Stan in bed stapte en zijn koude lijf tegen dat van Andrea drukte.

‘Hé, schatje, slaap je al?’ vroeg hij.

‘Hm-mm, bijna.’ Andrea draaide zich om naar haar vriend en keek hem met slaperige ogen aan. Het was halfeen, zag ze op de lichtgevende wekker achter hem. ‘Wat ben je laat. Heb je al die tijd zitten vergaderen?’

Stan zuchtte vermoeid, streek over zijn gezicht en liet zich achterover in het kussen zakken. ‘Helaas wel. Joop heeft een nieuwe klant binnengehaald. We hebben vanavond even gekeken hoe we dat gaan aanpakken. Het wordt een haastklus. De komende tijd zal ik dus niet veel thuis zijn.’

‘Dat meen je niet.’

‘Echt wel. Het is niet anders, Drea.’

‘En wanneer gaat die Joop van jou je daar eindelijk eens een keer goed voor belonen?’ stoof ze op, klaarwakker opeens. ‘Het is toch niet normaal dat je drie, vier avonden in de week overwerkt en daar niets voor betaald krijgt. Het gaat me niet om het geld, dat weet je ook wel, maar om het principe. Joop lacht wel in zijn vuistje. Jij doet het werk, en hij gaat met de centen strijken. Ik zal die kerel morgen eens bellen en hem flink de waarheid zeggen. Dit vind ik echt niet normaal meer.’ Stan schoot omhoog, bleef rechtop in bed zitten en keek haar strak aan. ‘Dat wil ik niet, Drea. Binnenkort maakt hij me partner. Echt, ik zweer het je. Als je nu gaat bellen en gaat lopen klagen, kan ik dat wel vergeten. Je belt hem niet, hoor je dat? Belof je me dat?’

Andrea schrok een beetje van zijn gedreven blik. Ze gaf met tegenzin toe.

Stan drukte een kus op haar mond, ging weer liggen en kroop dicht tegen haar aan. ‘Het komt allemaal wel goed. Nog even geduld hebben, liefje,’ mompelde hij met zijn mond tegen haar haren.

Andrea knipte het licht boven hun hoofden uit en bleef met open ogen in het donker liggen staren. *Het komt wel goed.*

Dat hoorde ze wel heel vaak de laatste tijd. Maar tijd voor haar of voor hen samen had hij niet meer. Hoe lang was het geleden dat ze samen nog iets leuks hadden gedaan? Vroeger hadden ze ieder weekend wel iets leuks gedaan, en door de week ook nogal eens. Tegenwoordig was het niets anders dan werk wat de klok sloeg. Natuurlijk mocht hij zijn werk leuk vinden, des te beter zelfs, maar dit ging echt nergens meer over.

Emilie reed met haar auto over de lange oprijlaan. De hoge beuken aan weerszijden van het brede pad waren nu kaal. Achter de beuken begon het bos, dat keurig onderhouden werd, tot aan het hek dat het kasteel zelf afsneed van de rest van de uitgestrekte bossen die eromheen lagen. Daarachter kreeg de natuur alle vrijheid.

Ze reed langzaam verder en passeerde het jachthuis, waar de beheerder van het landgoed woonde, een neef van hen, Daniël Gommeren. Hij zorgde ervoor dat het nodige onderhoud aan het kasteel en het jachthuis gedaan werd. Hij voerde ook het bewind over de stichting die in het leven was geroepen om het landgoed te beheren en te behouden. De bossen, de houtzagerij en de boerderij die daar nog bij hoorden, vielen ook onder zijn verantwoordelijkheid.

Emilie parkeerde haar auto aan de zijkant van het kasteel en ging naar binnen via de dienstingang in de rechtervleugel. Deze kwam uit in de keuken, die gevuld was met de heerlijk zoete geur van appeltaart. De rechtervleugel van het kasteel was gemoderniseerd en van alle gemakken voorzien en werd nog altijd bewoond door de baron en zijn vrouw.

‘Lieverd, daar ben je al,’ begroette Madeleine baronesse Haegveldt van Bockhuijs haar dochter met een kus op haar wang. ‘Ik had je zo vroeg nog niet verwacht. De taart is nog niet klaar.’

‘Heb jij een taart gebakken?’ vroeg Emilie verbaasd.

Haar moeder kookte meestal zelf en deed ook de boodschappen, maar speciale dingen liet ze over aan Martine, de vrouw van Daniël, die het huishouden op het kasteel bestierde.

'Ik kreeg een heerlijk recept van Martines moeder. Je moet dus nog even geduld hebben. Hoe gaat het? Heb je Drea nog gezien?' vroeg Madeleine.

'Nee, ze belde wel. Ben je nog met haar naar die musical geweest?'

'Natuurlijk. Het arme schaap moest weer alleen. Wat vind je daar nou van? Die Stan laat haar altijd maar alleen zitten. Overwerk noemt hij dat. Ik geloof er niets van.'

Emilie werd gealarmeerd door de klank van haar stem en keek haar moeder onderzoekend aan. 'Is dat dan niet zo? Denk je dat er iets anders aan de hand is?'

Madeleine veegde haar handen af aan het schort dat ze over haar donkerblauwe jurk droeg en begon met koffiekopjes te rommelen.

Het viel Emilie nu pas op dat haar moeder het evenbeeld was van haar jongere zusje. Alleen was haar blonde haar bij de wortels grijs aan het worden, en vertoonde haar gezicht rimpels die niet meer weg te strijken waren. Moeder en dochter waren even slank en tenger gebouwd en net zo klein, met hun één meter zestig.

Madeleine haalde haar schouders op. 'De moeder van Martine heeft hem in de stad gezien. De avond dat wij bij die musical zaten.' Ze zweeg even. 'Met een andere vrouw.'

'Met een andere vrouw? Weet ze dat zeker?' vroeg Emilie verschrikt.

Natuurlijk liep het in de gaten dat Stan zijn vriendin zo vaak alleen liet zitten, dat hij zo vaak moest overwerken en daar zogenaamd niets voor betaald kreeg. Zelfs Andrea had er wel eens vraagtekens bij gezet, maar Stan beweerde altijd dat dat heel normaal was.

Madeleine knikte. 'De moeder van Martine kent Stan toch van de keren dat ze hem hier heeft gezien. Ik zou het zo erg vinden voor Andrea als het waar is. Je weet dat wij Stan nooit zo hebben zien zitten. Hij gaat nooit naar de kerk zoals jullie. Hij heeft niet eens een geloof. Dat baart me zorgen. Zelfs Andrea slaat tegenwoordig weleens een zondag over. En dan dat ongehuwd samenwonen... Het gaat helemaal de verkeerde

kant uit met die twee. Ik ben er niet echt gerust op. Wat moeten we nu doen, Emilie?’

Emilie dacht even na. Wat moesten ze doen? Wat konden ze doen? ‘Niets, mama. We kunnen niets doen. Als je het tegen Drea zegt, gelooft ze het vast niet.’

‘Maar dan weet ze het in ieder geval. Kun jij het haar niet voorzichtig vertellen?’ Madeleine keek haar smekend aan. ‘Van jou neemt ze het vast eerder aan dan van mij.’

Daar had haar moeder gelijk in. Andrea vond al die bezorgdheid en opmerkingen van haar moeder over Stan vervelend.

‘Jij was toch ook blij dat je de waarheid wist over Vincent?’ ging Madeleine verder.

‘Blij is niet het juiste woord. En ik hoorde bij toeval wat er aan de hand was,’ verbeterde Emilie haar moeder.

‘Je hebt het hem op de man af gevraagd. Of niet soms? En je kreeg een eerlijk antwoord.’

Emilie knikte. Vincent was eerlijk geweest. Ze betwijfelde of Stan dat ook zou zijn. Arme Drea, hoe lang zou dit al aan de gang zijn? ‘Ik zal er eens over nadenken. Beloof je me dat jij of papa er niets over zullen zeggen tegen haar?’

‘Je vader weet het nog niet. Je kent hem toch. Hij kan er helemaal niet tegen als iemand liegt.’

Emilie knikte. ‘Waar is hij?’

‘In de oranjerie. De sinaasappelbomen zijn een paar dagen geleden naar binnen gebracht.’

‘Dan ga ik hem even begroeten.’ Emilie ging terug naar buiten en liep het korte stuk naar de oranjerie, een hoge, glazen, los van het huis staande serre, waarin de sinaasappelbomen werden neergezet voor de overwintering.

Jean-Luc baron Haegveldt van Bockhuijs liep langs de bomen en bekeek de stammetjes aandachtig, plukte er hier en daar een blad af en bevoelde de aarde in de grote houten kuipen. Hij was een grote, forse man met een flinke bos witgrijs haar en een stevige buik, die zijn voorkeur voor lekker eten verraadde.

‘Hoi, papa,’ riep Emilie, ‘ben je je lievelingen aan het controleren?’

Hij draaide zich naar haar om en keek haar aan met een lach op zijn ronde, blozende gezicht. 'Hé, liefje.' Hij omvatte haar gezicht met zijn grote handen en drukte een kus op haar mond. 'Ik hoop dat we ze nog op tijd binnen hebben gezet. Zowel Daniël als ik was het een beetje vergeten.'

'Het heeft toch nog niet gevroren?' vroeg ze verbaasd.

'Dat niet, maar die boompjes zijn heel gevoelig. Hoe gaat het met je? Alles goed op je werk? Nog interessante bedrijven overgenomen?' Haar vader was altijd graag op de hoogte van wat ze deed. Dat zat ook een beetje in zijn verleden als directeur van een internationale bank.

'Die koekjesfabriek die we een halfjaar geleden hebben overgenomen, wordt binnenkort door een nieuwe directeur overgenomen.'

'Gered van het faillissement. Alles draait weer zoals het moet draaien?'

'Ja, het is weer een gezond bedrijf,' zei ze knikkend. 'Ik zag dat er overal bordjes hangen. Is Drea eindelijk zo ver met restaureren dat jullie rondleidingen kunnen gaan geven in het kasteel?'

'Wij niet, maar Martine. Het is erdoorheen. Zij, mama en Drea zijn net zolang bezig geweest met de kamers totdat alles weer in de oude stijl was teruggebracht. Martine gaat rondleidingen geven aan kleine groepen. Het zat er al langer aan te komen. Om het onderhoud van het kasteel te kunnen waarborgen is het gewoon nodig. Het gaat wel op afspraak, zodat we niet onverwacht een groep mensen tegenkomen wanneer we de trap af komen.'

'Moet je er altijd bij zijn?' vroeg Emilie.

'Nee zeg, gelukkig niet. Het is al meer dan genoeg dat we op die open dagen in die pompeuze kleding moeten rondlopen. Een deel van het kasteel blijft privé; de rest wordt opengesteld.'

'Leuk. Dan zal ik binnenkort eens een afspraak maken,' plaagde Emilie, wetend dat haar vader een hekel had aan de mensen die zich vergaapten aan het kasteel en zijn bewoners. 'Als je het maar laat. Zeg, ik heb een interessante belegging

op het oog. Het ziet er veelbelovend uit. Kan ik jou strikken om mee te doen?’ vroeg hij.

‘Je weet dat ik dat nooit doe. Dat laat ik over aan mijn collega’s. Als het echt zo goed is als je zegt, zullen zij er ook al wel van gehoord hebben.’

‘Hm, dat betwijfel ik. Het is nog vrij pril. Ik zal wat gegevens naar je doorsturen. Misschien vinden je collega’s het wel interessant,’ beloofde hij.

‘Prima. Ik zie het wel verschijnen dan.’

‘Zullen we maar naar binnen gaan? Je moeder ging taart bakken. Ik hoop dat hij gelukt is. En anders zullen we moeten doen alsof hij lekker is.’ Hij haakte zijn arm in die van Emilie, en samen gingen ze naar buiten.

José Vriens

Kasteel *te koop*

Emilie Haegveldt van Bockhuijs is – jawel – van adellijke afkomst. Ze is de dochter van een vermogend baron en hoewel ze zelf gewoon bedrijfsjuriste is, lijken mannen altijd te weten dat ze goed is voor een flinke som geld. Daar wil ze vanaf. Emilie besluit zich voor te doen als iemand anders.

De eerste man aan wie ze zich voorstelt met haar nieuwe, ‘gewone’ identiteit, is Sven. Hij weet niets van Emilie en haar familie. Eindelijk iemand die niet op haar geld uit is; haar plannetje heeft gewerkt. Dan gebeurt wat niemand ooit voor mogelijk had gehouden: baron Haegveldt van Bockhuijs verliest zijn hele vermogen door een verkeerde belegging. Emilies appartement, ook bezit van haar vader, moet verkocht worden. Haar leugens tegenover Sven worden steeds moeilijker vol te houden en moeten vroeg of laat wel uitkomen.

Toen de kinderen van José Vriens het huis uit gingen, begon zij met schrijven. Ze schreef diverse kinderboeken en romans, waaronder *Nooit meer alleen*.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 2988 3 / NUR 344

9 789020 529883

www.kok.nl